

ஸ்ரீ வீர ராகவ கவி இயற்றிய

சிவபிரான் துதி.

ஸ்ரீமான் N. R. சுப்பிரமணிய ஐயர் B.A., L.T.,

அவர்களது

முகவுரையுடன் கூடியது.

பதிப்பித்தவர்,

மு. இராமைய முதலியார்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்,

போர்ட்டு ஹைஸ்கூல்,

திருத்தருப்பூண்டி.

செங்கற்பட்டு செயின்ட் ஜோஸப் ஆர்பனேஜ் பிரஸ்ஸில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

All Rights Reserved]

1925.

[Price As. 3.

918

ஸ்ரீ வீர ராகவதவி இயற்றிய

சிவபிரான் துதி.

ஸ்ரீமான் N. R. சுப்பிரமணிய ஐயர் B.A., L.T.,

அவர்களது

முகவுரையுடன் கூடியது.

பதிப்பித்தவர்,

மு. இராமைய முதலியார்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்,

போர்ட்டு ஹைஸ்கூல்,

திருத்தருப்பூண்டி.

செங்கற்பட்டு செயின்ட் ஜோஸப் ஆர்பனேஜ் பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

All Rights Reserved]

1925.

[Price As. 3.

FOREWORD.

Brahmasri * Tiru Raghavachariar needs no special introduction to the public as his name is already well-known as the author of "Sri Rajarajeswari Malai, Thirumal Venba," etc.

The development of modern Tamil is a problem seriously engaging the attention of the well wishers of our ancient mother tongue. Its present state is nothing if not deplorable in the extreme. The impact of western civilization and the consequent spread of western ideals and methods in education have so seriously affected the position of our own language that it has become a fashion even among the illiterate to import a large number of badly mispronounced foreign words and phrases in their ordinary daily "Converse."

The case of the so called educated and half educated has gone beyond the stage of redumption. Once when a highly placed official was asked to address the people in Tamil, he began his speech thus:— "Ladies and Gentlemen நீங்கள் இப்பொழுது என்னை இந்த meetingல் lecture கொடுக்கும்படி request செய்துகொண்டது எனக்கு மிகவும் honour தான். Rate-payers களின் grievances ஐ நாம் authorities க்கு" and so on. Do such persons talk English better?. It would be some-what

* Known as *Veera Raghava Kavi* of *Sri—Rathapuram*.

of a consolation if they do. On the other hand it is very rarely that we come across Indians who can talk English faultlessly, so as to be appreciated by a cultured English audience. The language of our homes is either, "Tamil-English, or English-Tamil," and we have no *mother tongue* worthy of the name.

The expansion of Tamil depends to a large extent on the addition to its literature of a large number of literary works written in easy modern Tamil. It is my emphatic view that the sticklers for ancient Tamil will not achieve anything permanent except affording some temporary amusement. Their attempt at restoring to life archaic and absolute Tamil will end in failure as it can never appeal to the practical matter of fact sense of the masses.

Brahmasri Tiru Ragavachariar deserves to be congratulated on the wonderfully simple and charming style he has adopted in his books of verses which are singularly free from the trammels of old-world poetry. The verses are graceful, sweet and mellifluous and their concord and cadence excellent.

I am sure they will be widely read and appreciated. If more works of this sort see the light of day, the future of Tamil is assured.

BOARD HIGH SCHOOL, Tiruturaipundi, 29-4-1925.	}	(Sd.) N. R. SUBRAMANIYA AYYAR, B.A., LT., Head Master.
---	---	--

அறுமுகன் துதி.

நாகிள வேங்கையி னறுமலர்க் கூந்தற்
பாகியல் கிளவிப் பவளச் செவ்வாய்ப்
பைந்தொடி பாகத் தணைத்த பரமன்
மைந்தன் வள்ளிம னுளன் முருகன்
அயில்வேற் கரத்த னறுமுகச் செவ்வேள்
மயின்மே லூரும் மணிச்சிறை வாரணக்
கொடியோ னவுணர் குலப்பகை கோமான்
இடியே றுடைக்கொடி யெழிலிக் கிறைவன்
மகள்விழிக் கிணங்கு மணிவரைப் புயத்தான்
தகவிலி கட்குத் தரிக்கொணுத் தூயோன்
நெஞ்ச மென்னு நெடுநான் முகத்தோன்
அஞ்சிச் சிறையி லடங்கநி னைந்தோன்
விண்ணவர் மருள விளங்கு மறுமுகக்
கண்ணீ ராறு கவின்பெறக் கொண்டு
சரவணப் பொய்கையிற் றனிவிளை யாடுங்
குரவனைக் குறமகள் கொழுநனைக் குகனென்
றறியா வமர ரரக்கனென் றயிர்த்துக்

குறியாக் கொண்டு கொடும்போர் புரிய
 அக்கணத் தவரை யழித்து நகைக்கப்
 புக்கு நாரதன் புலமிகு திறத்தால்
 வானவர் குருவும் வரன்முறை யேத்தத்
 தானவர்க் கருளித் தழைத்துயி ருய்ய
 வுகந்தோன் பொன்னடி யுள்ளத் துறைய
 அகந்தோய் குற்ற மனைத்து மகன்று
 செயலு முரையுஞ் சேரா
 இயல்புடை யின்ப மெய்துவம் யாமே.

நேரிசை வெண்பா.

கந்தன் முருகன் கமழ்கொன்றைச் செஞ்சுடையான்
 மைந்தன் கடம்பன் மலைக்கிறைவன்—பந்தம்
 ஒழிக்குந் திருமா லுயர்மருகன் வள்ளி
 விழிக்கமுதன் றுளை விரும்பு.

சிவமயம்.

ஸ்ரீ ராஜ ராஜேசுவரி பதிகம்.

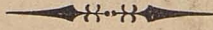
காப்பு.

பரமன்ற னின்னருளே பண்புடை யாளே
பிரமன் முகத்துறையும் பேதாய்!—கரமொன்றுந்
தாமரையின்மென் கொடியே! தாழ்குழலார் நாயகமே!
சேமமுற வென்னகத்துச் சேர்.

1. எமக்குத்தா யாகி யிரும்புவன மீன்ற
உமைக்கு நிகரா வுரையேன்—குமைக்கின்ற
ஐம்புலனு னெந்திங் கறிவிழந்து நிற்கின்ற
வம்புறுபுன் றெய்வதங்கள் வாழ்த்து.
2. வாழ்த்து மடியவரை வாழ்விக்கும் வெம்பவத்தின்
வீழ்த்து மிருவினையின் வேரறுக்கும்—தாழ்த்த
முடியுடைய தேவர் முயன்று தொழுவம்
அடியுடைய வம்மை யருள்.
3. அருளா லுலகளிக்கு மன்னமே யன்பர்
மருளார் வினையொழிக்கு மாணே—தெருளாத
கன்மனத்து நாயேன் கருத்தி லெழந்தருளிச்
சென்மமதை நீக்கத் தெரி.
4. தெரிந்து மறைதேடுந் செம்பொருளை நெஞ்சம்
விரிந்துழலா வேற்க விரும்பின்—பரிந்துழலும்
கண்ணுதலான் போற்றுங் கனியி னருளன்றி
எண்ணுதற்கு முண்டோ வினி.

5. இனிப்பிறவா நற்பதவி யெய்த வருளாய்
பனிப்பிறையைச் சூடும் பரையே—குனித்த
புருவக் கொடுஞ்சிலையாற் போர்மதனைச் செற்ற
ஒருவற் குரியா யுவந்து.
6. உவந்தென் மனத்து னுறையு மிறைவி
பவந்தன்னை நீக்கும் பதங்கள்—தவம்புரியும்
மாமுனிவர் காணு வருந்த வடியேன்றன்
நாவுறைய நிற்கும் நயந்து.
7. நயந்த பணிமொழியால் நக்கன் பணிய
வியந்துடல் தீரா விறலாய்—பயந்த
சடையி னலைமாது தாழ்ப் புலவி
அடைய வெழிவா யருள்.
8. அருள்கருதி நிற்கு மடியன் மனத்து
ளிருளிரிய நிற்க வியைவாய்—பொருள்கருதிப்
பொய்யுலக வாழ்க்கைப் பொருவலையிற் சிக்குண்ண
மெய்யறியு மின்பம் மிக.
9. இன்பம் பெருகு மெழில்பெருகு முண்ணின்ற
துன்பந் தொலையுஞ் சுகமுறலாம்—வன்பந்தப்
பாசக் கருநமனைப் பண்டுதைத்தான் பாகத்தாள்
வாசக் கழற்போதை வாழ்த்து.
10. போதத் துருவாம் புரிசுழலாள் விந்துகலா
நாதத் திருவுருவாம் நன்னுதலாள்—வேதப்
பொருப்பின் மிசைவிளங்கும் பொற்கொடியாள் நெ
திருப்ப விடரே தெமக்கு. [ஞ்சத்
முற்றுப் பெற்றது.

சிவபிரான் துதி.

காப்பு.

வாரணத்தி னற்றுதிக்கை வாய்ந்தானை வாளமரில்
வாரணத்தைக் கொன்ற வலியோனை—ஆரணத்தின்
மெய்யுருவங் கொண்ட விநாயகனை யெவ்விடரும்
பொய்யுருவ மாகப் புகல்.

இதுமுதற் பத்துச்சேய்ப்புகள்.

சீலேடை.

[மீதெதிரந்தான்

1. பொற்சிலையைக் கைக்கொண்டான் போர்விடையின்
நற்சிலையின் நங்கை நயந்தளித்தான்—மற்சிகரத்
தோள்வலியைக் காட்டினான் தொன்மரத்திற் சென்ற
நீள்கழலை நெஞ்சே நினை. [மர்ந்தான்
2. செம்பொற் சிலைதரித்தான் சேயிழைசே ராகத்தான்
கம்பக் கதமாவைக் காதினான்—பம்புறுவெம்
மாவிடத்தை யுண்டான் மருதிடையிற் போய்நின்றான்
நாவிடத்து நிற்க நவில்.
3. குன்றெடுத்து நின்றானைக் கோளரவங் கொண்டானை
அன்றவுண ராக்கை யழித்தானை—நின்றுபொரும்
பார்த்த னிடர்கடிந்த பண்ணவனை நன்மனமே
ஆர்த்தி யுடனே யடை.

4. ஐய மெடுத்தாணை யம்புலியைக் காத்தாணை
வைய மொடுக்கும் வலியாணைச்—செய்ய
கரிய வுருவங் கலந்தாணைக் காண்டற்
கரியனைநன் னெஞ்சே யறை.
5. மழுவா யுதங்கொண்டான் மாணைப் பிடித்தான்
தொழுவார் வினையொழிக்குந் தூயோன்—நழுவாத
ஆகத் தணியிழையா னன்பரகத் துள்ளுறையும்
நாகத் துடையாணை நாடு.
6. நாக முடையான் நளிர்கங்கை தானுடையான்
ஆக முடையா னணியிழையை—வேகக்
கடுவிடத்தை முன்னுண்டான் கைம்மா வொழித்தான்
அடுவினையை நீக்கு மரண்.
7. கைம்மா வொழித்தாணைக் கஞ்சன் செருக்கொழித்த
பெம்மாணை வேயுகக்கும் பேராணை—பொய்ம்மாய
வேளை யொழித்தாணை வேதத் திருந்தாணை
நாடும் மனமே நவில்.
8. கங்கைக் கருள்சுரந்தான் காரார் சிலையெடுத்தான்
மங்கைக் கிடந்தந்து மாலானான்—பொங்கும்
விடவரவ மேற்றான் வியந்தன்பன் கொண்ட
இடரகலத் தூதுசென்று னேத்து.
9. மல்லுகந்த தோளாணை மங்கையர்தோய் மெய்யாணைக்
கல்லுகந்த காரிகையைக் காத்தாணைக்—கொல்லுகந்த
சீற்ற விடையாணைச் செம்பொருளை யீவாணை
எற்றமுற நெஞ்சே யிறைஞ்சு.

10. கங்கை யுடையாய் கருநீலர் தானுடையாய்
பொங்குமத னம்பு பொருந்தினாய்—துங்கக்
கலையுடையா யன்பர் கருத்தி லுறைவாய்
மலையுறுவா யென்மனத்து வா.
11. திங்கட் பிறைச்சடையன் செவ்வா யுமைபங்கள்
கங்கைத் தலையிசையான் கண்ணுதலான்—நங்கள்
பெருமான் மலர்க்கழல்கள் பேணு திகழின்
வருமால் நெடும்பிறவி மற்று.
12. நீல மணிமிடற்றான் நீண்ட சடையுடையான்
ஆல மருந்துதற்கா வங்காந்தான்—ஏல
நறுங்குழலி பாகத்தான் நண்ணற் கரியான்
உறுங்கவலை தீர்ப்பான் உளன்.
13. கலைமதிசேர் செஞ்சடையுங் கைம்மா வுரியும்
அலைநதியு மாகத் தரவுஞ்—சிலைநுதலாள்
மேவுந் திருவரையும் வெண்ணீறு மென்கண்முன்
ஓவாது நிற்கு முவந்து.
14. கையி லொருமான் கமழ்சடையின் மேலொருமான்
மெய்யி னொருமான் விளங்கிடுமான்—மைய
மதமா வுரிபோர்த்த வார்சடையா யிம்மான்
உதவாத தென்னோ வுனக்கு.
15. அழல்வாய் விடநாகத் தாபரணன் ருங்கும்
அழல்வாய் மழுவேந்து மம்மான்—கழலன்றே
பொன்னம் பலத்துப் புகலரிய நடஞ்செய்
முன்னம் பிறப்பொழிக்கு முத்து.

16. செங்கை மழுவுஞ் சினவிடையுஞ் சேலுகளும்
கங்கை யுலவுங் கமழ்சடையுந்—தூங்கட்
கதிர்முடியுங் கண்முன்றுங் கைம்மா வுரியும்
எதிர்விளங்கு மென்கண்மு னின்று.
17. பச்சைக் கொடிபடரும் பாகத்தான் செஞ்சடைமேல்
நச்சிக் கிடந்துழலு நங்கையான்—மச்சக்
கொடியானை முன்கொன்ற கொல்லேற்றான் நெஞ்சங்
குடியானை நன்மனமே கொள்.
18. நஞ்சக் கறைக்கண்டன் நாண்மதிசேர் செஞ்சடையன்
அஞ்சக் கரத்தா னழன்மழுவான்—வஞ்சக்
கருமா வுரிபோர்த்த கண்முன் றுடைய
பெருமானை நன்மனமே பேண்.
19. தாழ்சடையை முன்னறைந்து தக்கன் பெருவேள்விப்
பாழ்படவே செய்துகந்த பண்பினான்—வீழ்கங்கை
வன்செருக்கை மாற்றி மணிச்சடையின் மேற்கொண்
புன்செருக்கு நீங்கப் புகல். [டான்
20. புகல்கின்ற நான்மறையும் போற்றிப் புகழ
அகல்கின்ற பாதத் தமலன்—இகல்கடந்த
சூலப் பொருபடையான் சுற்றுபெரும் பூதத்தான்
தூலப் பொருளொழியச் சொல்.
21. பெண்ணுக்கிடங் கொடுத்த பெம்மானே ! பெய்வளைக்கா
மண்ணுக் கிடங்கொடுத்த வார்சடையாய்—எண்ணுக்
கடங்காப் புகழோ யருவினையேற் குன்ற
ரிடங்காண வின்றே யிரங்கு.

22. பிச்சை யெடுத்தும் பிறர்க்கீ வான் பேய்ச்சடலை
நச்சி யுறையின் நவையிலான்—அச்சுறுத்தும்
புத்தின் கேளெனினும் பொங்கபயந் தந்தருள்வான்
பாதத்துணை யெனக்குப் பற்று.
23. நாகமணிந் தோனெனினும் நல்லபயந் தந்திவான்
வேகவிட முண்டாலும் வீவிலான்—வாகுறுநல்
ஆசைசே ராடையனே யாயிடினும் யாவர்க்கும்
ஈசனுமா மெந்தையை நீ யேத்து.
24. நெற்றிக்கண் டபத்து நேரிழையாள் மையெடுக்க [லை
லுற்றமைத்த வெண்கூடா மென்னவொளிர்—முற்றுக்
எச்சிரத்தின் மீதே யிலங்குமோ அன்னவன்றன்
மெச்சபுகழ் நெஞ்சே விரும்பு.
25. சேய்வணங்கும் போதச் சிறையிலைக் கண்டரன்றன்
பாய்விடங்கொள் நாகம் பதைபதைத்துக்—காய்மதத்
கைம்மா முகத்தானைக் காணக் கருதநின்ற [துக்
ஐம்மா முகத்தா னரண்.
26. புலவித் தலையொடிந்த பொன்வையல் கீழே
உலவிக் கிடப்பதனை யோர்ந்தே—நிலவென்று
கொண்டதனைத் தந்தருள்வாய் கோதாய் நீ யென்றிரக்
அண்டர்பிரா னன்றோ வரண். [கும்
27. இந்து துதலி யிலங்குந் திருமெய்யன்
இந்து நிலவி னெழில் வண்ணன்—இந்துபுனை
செஞ்சடைய னிந்துகனல் சிரிவி நேத்திரத்தன்
நெஞ்சடைந்து நிற்க நினை.

- 28 செஞ்சடையான் மெய்யிற் றிகழ்பு ணாவங்கள்
நஞ்சமுறு தம்முகத்தை நாடினவாய்—அஞ்சி
நடுங்கினவே காரணமென் னுடு மெனக்கே
ஒடுங்கிடையா யின்றே யுரை.
- 29 அழலு மழுவேந்தி யம்பலத்து ளாடும்
தழலின் நிறமுடையான் றுனை—உழல் மனமே
போற்றிப் புகழின் புவனத் திருணீங்கி
மாற்றில் பதம்பெறலாம் வந்து.
- 30 வேணித் துணரும் வியன்கங்கை நற்றேனும்
ஏனுற்ற சென்னி வராடகஞ்சேர்—மாணுற்ற
கண்டவிடச் சேற்றிற் கமழு முகமலரே
தொண்டர் துயர்க்குத் துணை.
- 31 தென்னன் பொருட்டுத் திறல்விளங்கு காவிரியின்
மன்னன்றன் சேனை மடிந்தொழிய—அன்னவனை
மாமடுவில் வீழ்த்தி மருவார் தொடைமாதன்
சேமமுறச் செய்தானைச் செப்பு.
- 32 மாமறையேன் வல்வழக்கின் வாய்மை யறியாது
ஏமறமுன் னேங்கு மியல்வேந்தன்—தூமனத்தில்
ஐயம் தொலைத்திட டரும் பழிக்கே யஞ்சியநின்
மெய்யருளுக் கென்றே வியப்பு.
- 33 வேந்தன் விரதச் செருக்கால் வினைந்தெழுந்த
ஏந்துபுகழ்த் தேயத் திலம்பாட்டை—ஆய்ந்தே
உலவாக் கிழியருளி யுய்வித்தான் றுளே
நிலவா வினைக்கு நிழல்.

- 34 செருக்கொடுமுன் வெஞ்சமணர் செய்வேள்விக் கண்
[ணை
தருக்குடனே தோன்றுந் தழலார்—உருக்கொண்ட
வாளரவ மன்றுமிழ்ந்த வன்னஞ்சை நல்லமுதாக்
கோளறமுன் செய்தானைக் கூறு.
- 35 வேதப் பொருள்காண வேதியர்க்கு முன்னொருகால்
ஓதித் தெரிந்துணர வோர்ந்துள்ளம்—பாதிப்
பிறைச்சடையாய் நீகொண்ட பேருருவம் நெஞ்சக்
குறைச்சலற நிற்குங் குளிர்ந்து.
- 36 தாரு வனத்துத் தவமுனிவர் பன்னியரை
நேரு மிடற்றூலியால் நீள் விழியால்—கூரும்
நிறையு நெடுநாணு நீங்கக் குறைசெய்
இறைவன் அடியிணையை யேத்து.
- 37 அன்ப னருந்துயரை நீக்க வணிமதுரை
வன்பொடழிக்க வருங்கடன்மேல்—முன்பொருகால்
வேலை விடுக்க விளம்பி விறல்வேந்தைச்
சாலப் புரந்தவனே சார்பு.
- 38 பத்திரற்கா முன்னொருகால் பாடுமிசை யாழ்வல்லான்
மத்த மனச்செருக்கை மாய்த்தொழிக்கச்—சித்தத்திற்
கெட்டாப் பொருளா யிழிவிறகை முன்சுமந்தான்
மட்டார் மலரடியை வாழ்த்து.
- 39 இன்னிசையாழ்ப் பாண னிருநிதியந் தானெய்த
மன்னுபுகழ்ச் சேரன் மருங்கணைய—முன்னம்
திருமுகத்தைத் தந்த திறத்தை நினைத்தால்
வருமோ துயரங்கள் மற்று.

- 40 கல்லாணை முன்னம் கரும்பயிலச் செய்துகந்த
வல்லாணை நாவார வாழ்த்தாது—சொல்லாற்
பரந்தகலை யோதப் பயன்றியா தென்கொல்
விரைந்துழல்வாய் நெஞ்சே விளம்பு.
- 41 பிச்சை யெடுப்பாய் பிறர்மனையில் சென்றுழல்வாய்
இச்சை உனதடியில் எய்துவார்க்கு—உச்சப்
பதவிதனை ஈவாய் படுகிடத்தை யுண்பாய்
இதமுறவென் னெஞ்சத் திரு.
- 42 பிச்சை யெடுத்தண்ணும் பித்தன்பால் பேதாய்
நிச்சயமாய்க் கொண்ட நினைப்பென்கொல்—நச்சரவும்
கண்டோ கனல்விழியால் காமன் கரிந்ததிறம்
கொண்டோ விரும்பினை நீகூறு.
- 43 பிள்ளைக் கறியுகந்த பித்தனையோ பெய்வளாய்
உள்ளத்துக் கொண்டே உணர்வழிந்தாய்—மெள்ளத்
துயிலொழிந்தாய் துய்க்குஞ் சுவையொழிந்தாய் நின்
பயிலுமவன் பண்பினையே பார். [பாற்
- 44 உற்றாரை யில்லா னுடற்பிறப்புந் தானறியான்
பெற்றாரை யில்லாப் பெருமையான்—கற்றார்க்குந்
காணக் கிடைக்ககிலான் கண்டக்கால் நல்லினியான்
பேணத் தகுமிவன்றன் பித்து.
- 45 மலரா லுணையெறிந்த மாரவே டன்னைப்
பலரு மறியப் பகைத்தாய்—சிலையால்
உணையெறிந்த சாக்கியனை உள்ளன்பால் காத்தாய்
நினை யெவரும் பித்தினன்றல் நேர்.

- 46 கண்ணுதலோய் நின்னிற் கழைச்சிலைபான் வீரனென
எண்ணித் துதித்திடுவேன் ஏனென்னின்—நண்ணுபுகழ்
மாதரணை நீக்காய் மருவும் பிறைச்சடையாய்
ஓதுபுகழ் என்னோ வுனக்கு.
- 47 பசுபதியா னிங்குளேன் பான்மொழியாய் சொல்வாய்
வசைபதியா வள்ள லுரைப்ப— இசைபதியும்
நற்பரையும் தக்கதிது வல்லதென நாடாது
நிற்பின் பசுபதியே நீ.
- 48 சேயிழா யென்னைத் தெரிந்தோர் தீரியம்பகனா
வாயுகந்து கூறல் வழக்கன்றோ—தாயொருத்தி
இன்மையனாய் நீயிருக்க ஏதோ பிதற்றுகிராய்
பன்மைமிகு தாயர் பழி
- 49 இலையற்ற மென்கொடியே யேத்தற் குறித்தா
நிலையற்ற நன்புலவர் நோர்க—வலையுற்றுச்
சுற்று புராணமதாம் சூழ்தா னுவுமமுதம்
முற்றுகனி நல்கிடலால் முன்.
- 50 கழலன்றோ காமக் கடல்கடத்துந் தோணி
தழலன்றோ வெவ்வினையைத் தாக்கத்—தழல்நோர்
சடையன்றோ நம்மனமான் சஞ்சரிக்குங் காடும்
தடையுண்டோ முத்திக்குச் சாற்று.
- 51 பற்றுவார் நெஞ்சின் படர்தய ரம்போக்கும்
புற்றுவாழ் வெவ்வரவம் பூணுமால்—சுற்றும்
பெரும்பூதங் காக்கும் பிறைமதியைச் சூடும்
அருங்கேழல் நாடு மரன்.

- 52 நெஞ்சத் திருளொழித்து நீள்கவலை வேரறுத்து
வஞ்சப் பெரும்பிறவி வாட்டுமால்—சஞ்சச்
செருக்கொழித்த சேயரிக்கட் சேயிழையாள் கங்கைப்
பெருக்கொளிருஞ் செஞ்சடையான் பேர்.
- 53 சன்மந் துடைத்துக் கடுநாகச் சார்பகற்றிச்
சன்மந் தொலைத்தருளுந் தன்மையதாம்—முன்பு
புனற்கங்கை யேற்ற புரிசடையான் பொங்கும்
அனற்கங்கை யேற்றா னடி.
- 54 சண்டக் கருநமனைச் சாய்த்துச் சிறுமுனிவன்
கொண்ட பயமொழிக்குங் கொள்கைத்தாம்—தொண்
உண்ணு முடையா னுறையு மிடப்பாகத் [டர் புகழ்
தண்ணு மலையா னடி.
- 55 பித்தன் பெருந்தொண்டர் பேராப் பிறப்பொழிக்கும்
கத்தன் கடுஞ்சமனைக் காலினால்—தத்திவிழச்
செய்வான் தனதடியைச் சேராரை வெந்நாகிற்
பெய்வா னவனடியைப் பேசு.
- 56 துதல்விழியால் முன்னம் நொடிப்பொழுதிற் கந்தம்
துதையு மலரம்பு தூவும்—மதனுடலை
நீறுக்கி மற்றவன்றன் நேரிழையைக் காத்தவன்பேர்
கூறுக்கா லுய்வுண்டோ கூறு.
- 57 பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பேரருளைச் சிந்திக்கக்
கட்டுக் கடங்காக் கடுவினைதான்—பொட்டெனவே
நீங்கு மவனுருவம் நெஞ்சத்து நின்றுலவ
ஓங்குமா லானந்த முற்று.

- 58 உம்பர்க் கறியா வொளியுருவம் முன்கொண்ட
நம்பன் திருக்கழலை நாடுங்கால்—வெம்பிறவி
நீங்கும் வினையொழியும் நின்மலமா மப்பதமும்
ஒங்கு மனமே யுணர்.
- 59 கருமத்தாற் றத்தம் கருமப் பயனை
நிருமித் தடைய நிகழ்த்தும்—உருமொத்த
சீற்றக் கடுங்கூற்றைச் சேயின் பொருட்டழித்த
ஆற்ற லுடையா னரண்.
- 60 அளிமுரலுங் கூந்த லணியிழையாள் வேரித்
துளிமருவுங் கொன்றை துணிந்தாள்—ஒளிமருவும்
திங்கண் முகத்துச் சிறுநுதலீர் சென்றுரைமீன்
பங்க னிடத்துப் பரிந்து.
- 61 மென்சிறகாற் றன்பெடையை மெல்லத் தழுவுகின்ற
மின்சிறைப்புட் கண்டு மெலிந்தனளாய்ப்—பொன்
வண்ணம் வேறாகி வருந்துவாட் கென்கொலினி [புரையும்
எண்ண மிறைவா இயம்பு.
- 62 திருக்கரத்து மான் மழுவைச் சேர்த்துச் சடையில்
மருக்கொன்றை தாங்கி மகிழும்—நிருத்தன்பால்
சென்றென் குறையைத் தெரிவிப்பின் பைங்கிளியே
என்று முனைமறவே னிங்கு.
- 63 பிறையொளிருஞ் செஞ்சடையிற் பெய்வளையைச்
கறையொளிரும் வெவ்வரவைக் கட்டி—நறையொளிருங்
கொன்றைத்தார் பூண்டு கொடியிடையாள் கண்களிப்ப
மன்றமதி லாடு மணி. [சேர்த்துக்

- 64 கங்கா தரணே கமழ்கொன்றைத் தாரணியும்
மங்காத செஞ்சடைய வள்ளலே!—தங்காதல்
மீதூர மேனி பசப்ப மெலியுமிவன்
தாதுருந் தாரடையச் சாற்று.
- 65 என்றந்தை தாயர்போல் எங்குளர்கா ணெப்மிறைவ
நின்றந்தை தாயர் நிகழ்த்தென்னை—அன்றந்த
வார்சடையான் என்றனது மாமியுமா மன்போல்வார்
ஆருளர் நீ மாதே யறை.
- 66 திருமலைக் கண்டு திகழாவம் நாணுக்
கருமாத்தோல் கோவணமாக் கட்டப்—பெருமான்றன்
புட்கண்டு நாகம் புரண்டு விழ நாணத்தால்
* உட்குற்ற தாணுவையே யோது.
- 67 பல்லைத் திறந்து பகைவர் புரமொரித்த
எல்லைக் கடங்காத வெம்மாணைச்—சொல்லி
அழைத்திடுமின் வாராக்கா லந்தாரைக் கொண்மின்
கழைத்திருந்து மென்மொழியீர் கண்டு.
- 68 முல்லை யருப்பை முருக்கும் முறுவலுடன்
வல்லை யிரவில் வலிந்தென்னைப்—புல்லி
யகன்றனைக் காணே னணியிழாய் சென்று
குசன்றதைக் கிப்பொருளைக் கூறு.
- 69 கரும்பின் மொழியாய் கறைக்கண்டன் றன்பால்
வீரும்பு மிவந்துயரை வீட்டச்—சுரும்பமரும்
கொன்றைத்தார் வேண்டு கொடாக்கா லவன்புகழைக்
குன்றும் படியவற்குக் கூறு.

* உட்குட் திசம்பரணை யோது, என்றும் பாடம்.

- 70 கண்டு மொழியனமே! கங்கைச் சடையாணைத்
தொண்டர்க் கருளுந் துணையாணை—விண்டு
மலர்வா யளிமுரலும் வண்கூந்தல் மானின்
அலர்நீங்க வின்றேநீ யாய்ந்து.
- 71 வேத விளக்கை விரும்பு மடியவர்தம்
கோதொழிக்கு ஞானைக் கொழுந்தேனைப்—பேதமற
நிற்குந் தனிமுதலை நீபவனத் துள்ளாணைக்
கற்குந் திறமனமே காண்.
- 72 பைந்தொடியைப் பாகம் பரித்தாணைப் பாயொளி சேர்
செந்தழலைச் செங்கை செறித்தாணை—வெந்துயர் சேர்
நங்கட் பிறப்பொழிக்கு நாயகனை நாண்மதிதோய்
கங்கைச் சடையாணைக் காண்.
- 73 நரியைப் பரியாக்கி நாடுமடி யனைமுன்
பெருமைப் படுத்தும் பெரியான்—கரியுரிவை
போர்த்தான் பொலியரையிற் போழ்வாய் விடவரவை
ஆர்த்தா னடியே யரண்.
- 74 சித்தங் கடந்த செழும்பொருளை வேதங்கள்
கத்தியுங் சாணைக் கருத்தனைப்—பத்தி
அடைந்தார்க் கருள்பொழியு மானந்தத் தேனை
மடந்தாழ நெஞ்சே வணங்கு.
- 75 சித்தத் தொளிருஞ் செழுந்தேனை மெய்யன்பர்
பத்தி வலையிற் படுவோனை—முத்திக்கு
வித்தாகு மெய்ப்பொருளை வேத சிரோமணியைச்
சித்தத்துக் கொள்க தெளிந்து.

- 76 செந்தமிழின் நாயகனைச் சேயிழையாள் தன்னிடத்து வந்தருளப் பெற்றானை வார்சடைமேல்—கொந்தலரும் கொன்றை யுகந்தானைக் கோளரவம் பூண்டானை என்று மறவா திரு.
- 77 பாம்பினொடு பாய்புலியும் பார்க்கத் திருமன்றில் தேம்புணருங் கொன்றைத் திருச்சடையாய்---காம்புற மென்றோ ளணங்கு மிகவிரும்பக் கூத்துகத்தல் [மூம் என்றா னிறைவா இயம்பு.
- 78 திரிபுரத்தைச் சுட்டானைத் தேவர் பிரானை எரிபுரத்தி லேந்து மிறையை—வரிவளைக்கைப் பெண்மணியைத் தன்னிடத்துப் பேணும் பெருமானைக் கண்மணியை நன்னெஞ்சே காண்.
- 79 வேகக் கடுவரவும் வெண்மதியு மீதணிந்து நாகத் துடையடுத்த நாயகனைப்—பாகத்துப் பெய்வளையைப் பெய்த பெருமானைப் பேசாதார்க் குய்வழியு முண்டோ வுரை.
- 80 வேகத் தரவின் விடமுண்ட வித்தகளை நாகக் குமரி நயந்தானைத்—தோகை மயிலுருஞ் சேவகன்றன் மன்னுதிருத் தாதை எயின்முன் றெரித்தானை யேத்து.
- 81 பொதியி லகத்தியற்குப் பொற்சடையாய் முன்னம் இதயமுற வின்றமிழை யீந்தாய்—மதியுறவென் நெஞ்சத்து நிற்பின் நிறையறிவை யானடைவேன் நஞ்சத் திருக்குழையாய் நன்கு.

- 82 பாணினிக்கு முன்னம் பயிலும் வடமொழிக்குக்
காணரிய நல்லியலைக் காட்டினாய்—தாணுவெனும்
நாமத்தா யென்றன் நனின வகத்திருந்து
சேமத்தை நல்காய் சிறந்து.
- 83 குண்டோ தரற்காக் குலவு நதியழைத்த
எண்டோ ளிறைவ வெனதுவினை—விண்டோடச்
செய்தாற் பழியோ செறிபுனலைச் செஞ்சடையிற்
பெய்தாய் பெருமானே பேசு.
- 84 முப்புரத்தைச் சுட்டு முனிவர் பயமொழித்துத்
தப்பறுநல் வானவர்க்குச் சார்பாகும்—ஒப்பரிய
வேள்செருக்கை வீட்டி விளங்கிழையைக் காத்துகந்த
கீள்சடையோ னெற்றி நெருப்பு.
- 85 ஐம்புலனை நூறி யறிவை மிகத்திருத்திச்
செம்பொருளிற் சேர்க்குந் திறத்ததாம்—இம்பர்
கருத்தீர்க்கு மெங்கள் கவுரி புகழும்
மருத்தீசன் பொற்றூண் மலர்.
- 86 தன்பம் பலநீங்கித் தூய வருண்மழையால்
இன்பம் பெறநீ யிணங்குவையேல்—அன்பால்
மருக்கிளரும் மத்த மலர்ச்சடைமேற் கங்கைப்
பெருக்கணிந்த பெம்மாணைப் பேசு.
- 87 பைங்க னரவும் படர்ச்சடையும் பான்மொழியாள்
தங்கு மரையுந் தழற்கண்ணும்—துங்க
விடையும் புலித்தோலும் வெய்ய மழுவாம்
படையு முடையாணைப் பற்று.

- 88 கொன்றைச் சடையில் குளிர்ந்திங்கள் தானணிந்து
மன்றி னடமாடும் மாண்புடையான்—இன்றென்
விழிகளிக்கத் தோன்றிடுமேல் வெந்துயரம் நீங்கப்
பொழியமுத முண்ணுவனிப் போது.
- 89 வெள்ளி மலையை விறல் விளங்கும் வாளரச்சன்
துள்ளிக் குதித்துத் துணைத்தோளால்—மெள்ள
எடுக்குங்கால் முன்ன மிணையடியா லன்னுன்
மிடுக்கொழித்த தேவனையே வேண்டு.
- 90 தொன்மரத்தின் கீழிருந்து சொல்லரிய நால்வர்க்குச்
சின்முத் திரையளித்த சேவகனே!—சன்மக்
கடல்கடக்கக் காமர் கழற்போதந் தந்தால்
இடருண்டோ நின்னருளுக் கின்று.
- 91 மற்போர் மலையும் மலையரையன் மாமகள்மெய்
அற்பாற் றழுவு மருமறையின்—நற்பொருளை
நால்வர்க்குக் காட்டும் நலமளிக்கு மன்பர்க்குப்
பால்வண்ணன் நற்கரத்தின் பண்பு.
- 92 பாகத் தமரும் பசங்கொடியாள் பண்புடனே
ஏகத் திருவுருவி லேய்ந்திருக்கப்—போக
விடவரவஞ் சூழும் விரிசடைமே லென்னே!
மடவரலை நீகொண்ட மாண்பு.
- 93 காணு வொருபொருளைக் கண்டக்கா லென்னெஞ்சம்
பேணுத மெய்நலத்தைப் பேணுமால்—நாணுளும்
வாள்விழியார் மோக வலைநீங்க, வார்சடையாய்
தாள்வழியி லென்னெஞ்சைத் தாக்கு.

- 94 பையரவஞ் சூடும் படர்சடையான் பன்னிருகைச்
செய்ய முருகன் றிருத்தாதை—தய்ய
விடையுகைச்சும் வெண்ணீர்றூன் வெஞ்சமரின்
உடலொழிக்கு முத்தபனை டோர். [டேடன்
- 95 பொங்கை கம் புலனொழித்துப் பொய்ப்பிறவி போயொ
[ளிப்பச்
சங்கையிலாத் தற்பத்ததைச் சார்தற்கு—மங்கை
இடப்பாகங் கொண்ட விறைவா நரையார்
விடைப்பாகா நல்காய் விடை.
- 96 டனத்தின்கண் வீற்றிருந்து மாறா தறையின் [யைச்
எனைத்தயர மென்செய்யு மெம்மான்—பனிப்பிறை
சூடுஞ் செழுஞ்சடையாய் சொல்லரிய மாமறைகள்
தேடு மடியாய் தெரிந்து.
- 97 பேசிக் கலைகள் பிதற்றித் திரிகின்ற
நீசரைநன் னெஞ்சே நினையாதே— தேசடைய
தக்கன்றன் வேள்வி தகர்த்த பெருமான்றூள்
புக்குறையுந் தூயரையே போற்று.
- 98 பேராக் கவலைப் பெரும்பிறவி நீக்குதற்குத்
தீராத் தமம் தொடங்கேன் செஞ்சடையாய்!—தே
சிறியே னுனதடியைச் சிந்திப்ப தன்றிப் [ராச்
பிற்தேதும் யானறியேன் பேச்சு.
- 99 பொன்மா னருகிருக்கப் போர்விடையோன் முன்னொ
[ருகால்
கைம்மாளை யேந்தக் கருத்தென்கொல்—அம்மானும்
வெற்பி லுறைவதன லன்றோ விரிசடையோன்
அற்பி னதையேந்து மாறு.

100 எழுந்தருளி யென்ற னிதயத் திடரை
 உழுந்துருளு மெல்லை யொழிப்பாய்—செழும்பரையின்
 நாயகனே நான்மறையின் நற்கனியே வெம்பிறவித்
 தீயனையா யென்முன் தெரிந்து.

சிவபிரான் துதி

முற்றம்.

குறிப்புரை .

காப்பு.

விநாயகருக்கும் திருமாலுக்கும் சிலேடை.

விநாயகர்

யானையினது நல்ல தும்பிக்கை யமையப் பெற்றவரும், வாள் முதலிய வாயுதப்போரில் கஜமுகாசுரனைக் கொன்ற வலிமையை யுடையவரும், வேதங்களின் உண்மையான உருவத்தைக் கொண்டவருமாகிய விநாயகரை, எவ்வகைத் துன்பங்களும் இல்லை யென்னும்படி நீங்க, மனமே! விரும்பித் துதிப்பாய்.

திருமால்.

கஜேந்திரனது நல்ல துதிகளை யேற்றவரும், ஆயுதப்போரினில் சுவலயாபீடம் என்னும் யானையைக் கொன்ற புயவலிமையை யுடையவரும், வேதங்களையே தனக்கு உருவமாகக்கொண்ட கருடனுக்குத் தலைவருமாகிய திருமலை, இடையூறனைத்தும் நீங்கும்படி நெஞ்சமே! வந்திப்பாயாக.

இதுமுதல் ஒன்பது செய்யுட்கள்

அரணையும், அரியையும்பற்றிய சிலேடைகள் .

(முதலிற் கூறும் பொருள் அரணையும் அடுத்துக் கூறுவது அரியையும் குறிக்கும்.)

1. பொன் சிலை—பொன்மயமான மேருவாகிய வில், அழகிய கோதண்டம். போர் விடை—பகைவரைப் பொ

ருது அழிக்கும் இடபம், அசுர ஆவேசம் பொருந்திய ஏழு இடபங்கள். எதிர் தல்—ஏறுதல், போருக்கு ஏற்றல். சிலையின் நங்கை—மலையிற்றேன்றிய உமை, கல்லில் தோன்றிய அகலிகை மல் சிகரம் தோள்வலியை—மற்போரின் பொருட்டு மலைக் குவடுபோன்ற தனது புயத்தின் வலிமையை, மல்லன் பொருட்டுத் தனது மலைப் புயத்தின் வல்லமையை. தொல் மரம்—கல்லாலமரம், ஆலமரத்தின் இலை; (மரம், ஆகுபெயர்.)

2. ஆகம்—சரீரத்தின் இடப்பாகம், மார்பு. காதினான்—கொன்றான். பம்பு உறு—பரவிய; விடம்—பாற்கடலிற்றேன்றும் நஞ்சம், பூதனையின் தனத்திற் பூசிய விஷம். மருது இடை—திருவிடை மருதூர், மருத மரங்களின் இடையில் உரலோடு சேறல்.

3. குன்று—கைலை, கோவர்த்தனம். கோள் அரவம்—குற்றமுள்ள பாம்பு, காளியனென்னும் நாகம். அவுணர் ஆக்கை—திரிபுரரதுசரீரம், ராவணன் முதலியோரது தேகம். பார்த்தன் இடர் கடிதல்—அருச்சுனனுக்குத் துயர் நீங்கப் பாசுபத 'மளித்தல், கிருஷ்ணமூர்த்தியா யுடனிருந்து பார்த்தனது மனக்கலக்கத்தை யொழித்தல். ஆர்த்தி—பக்தி.

4. ஐயம்—பிச்சை, (பிஷாண்டி உருவம்) கிருஷ்ணனாய் ஆய்பால் பிச்சை வாங்கல், அல்லது மாவலிபால் வையமேற்றல். அம்புலியைக் காத்தல்—பிறையைத் தலையிலணிந்து மதியின் றுயரைத்தீர்த்தல், உரோகிணி காரணமாகத் திங்கட்கு நேர்ந்த சாபத்தை நீக்கல். வையம் ஒடுக்

குதல்—பிரளயத்தில் உலகையழித்தல், உலகத்தைத் தனது உதரத்தில் ஒடுக்கிக் காத்தல். செய்ய கரிய உருவம்—செந்நிறமேனியில் கருவுருவத்தைக் கண்டத்தில் கொள்ளுதல், கரியமேகம்போன்ற தனது திருமேனியில் செந்தாமரை போன்ற அவயவங்களை யடைதல்.

5. மழு—எரிபடை, கோடரி. மாணப்பிடித்தல்—தனது கையில் மாண யேந்துதல், மாரீசனாகிய மாணப்பிடிக்கத் தொடங்கல். ஆகம்—தேகத்தின் இடப்பாகம், மார்பு. நாகத்து உடையான்—யானைத்தோலை யாடையாக வுடையவன், பாம்பை வஸ்திரமாக வுடையவன். (சென்றால் குடையாம்.....திருமாற்கு அரவு.)

6. நாகம்—மலை, பாம்பு. கங்கை—தலையில், காவில்.

7. கஞ்சன்—பிரமன், கம்சன் என்னும் அசுரன். வேய் உகக்கும் பேராணை—மூங்கிலை யிடமாகக்கொண்ட பெயரையுடையானை, வேய்ங்குழலை விரும்பும் புகழையுடையவனை, பொய் மாய வேளை ஒழித்தானை—அழிவுள்ள தேகம் மாயும்படி மன்மதனைக் கொன்றவனை, பொய் நீங்க (உண்மை தோன்றும்படி) அந்திக்காலமாகப் பகலை மறைத்தானை.

8. கார் ஆர் சிலை—மேகங்களுலவும் மேருமலை, கன்மழை நிறைந்த கோவர்த்தனமலை. மங்கை—பார்வதி, இலக்குமி. மால்—ஆசைப்பெருக்கம், திருமால் என்னும் நாமம். தூதுசெல்ல—சந்தரமூர்த்திக்காகப் பரவையிடத்துத் தூதனாகச் செல்லல், பாண்டவர் பொருட்டுத் தூரியோதனன்டத்துச் செல்லுதல்.

9. கொல் உகந்த — கொலைத்தொழிலை விரும்பிய, கொல்லப்படுதற்குரிய. செம் பொருள் — மோக்ஷநிலை, சீதை யினுட் பொருள்.

உமைக்கும், அரனுக்கும் சிலேடை.

10. கங்கை உடைமை—கையின் விரலில், (அ) தலையில் தரித்தல். கருநீலம் உடைமை—சரீரத்தில், கண்டத்தில். மதன் அம்பு—மன்மதனது அம்பாகிய நீலம் முதலிய மலர் போன்ற அவயவங்கள், காமனால் எய்யப்பட்ட மலரம்புகள். துங்கம் கலை—உயர்ந்த வஸ்திரம் அல்லது சந்திர கலை, பிறைச் சந்திரன். மலை உறுவாய்—இமயமலையில் தோன்றி யுளாய், கைலை மலையில் வீற்றிருப்பாய்.

